

Knihy rozprávajú príbehy

V Afrike na púšti bolo sucho ako obvykle. V amerických pralesoch rúbali drevo ako zvyčajne. V Thajsku si pred chvíľou Mako kúpil čipsy. A presne preto mi mamka „hodila“ paušál, keď som išiel do Talianska na výlet. Nešiel som tam sám, dokonca ani pešo. Takže som sa tam dostal buď autom alebo lietadlom, alebo možno vrtuľníkom, prípadne motorkou by sa dalo, autobusom tiež a istotne aj stíhačkou alebo rogalom, poprípade nejaký teleport zostrojiť – to by nebolo najhoršie.

Nakoniec, je to jedno. Vráťme sa do reality. V skutočnosti som so svojím dlhoročným spoločníkom absolvoval únavnú a nekonečnú cestu autom, presnejšie takmer rozpadnutou fiatkou. Keď sme prechádzali hranicou, spadol na slona v Afrike strom. Hlásili to v rádiu... Keď študenti v Japonsku počítali príklady, my sme vtedy vystupovali z auta zaparkovaného pri rýchlom občerstvení. Nie preto, že by sme boli hladní alebo že by sme nemali na parkovné, ale len tak, zo žartu... Teda vlastne sme boli aj hladní, už ste asi prišli na to, že rád zavádzam a možno si trochu aj vymýšľam. V skutočnosti sme vbehli do obchodu o uličku ďalej. V tom čase bol Neman z Turecka na pive. Kúpili sme si bagety, ktoré sme si nielen vybrali, ale dokonca sme za ne zaplatili. Pri platení môjmu spoločníkovi zazvonil telefón. V tom čase volal aj John v Amerike. Priateľ telefonoval so svojou manželkou, ktorú mal vyzdvihnúť v Taliansku, v meste Siri, čo bol - mimochodom - aj náš konečný cieľ. No termín stretnutia sa zmenil zo 16:30 na 18:30. Zostávali 2 hodiny času. A vtedy sa rozhodli – zmeníme aj cieľ našej cesty... *Ako sme tak rozmýšľali, zrazu sa objavila parta BMWčkárov. Jasně, že mali hudbu tak nahlas, aby každý vedel, čo počúvajú. Tak sme ich na tej rozgajdanej fiatke vyzvali na preteky naprieč celým mestečkom až od tej benzínky. A vlastne, keď už sme pri tom občerstvení, tak mi vlastne môj spoločník Jano na tú bagetu doložil, pretože moja mamka mi vlastne „hodila“ ten paušál za peniaze z mojej peňaženky. No, dost' už tej mojej chudoby. Myslíte si, že ten Mako už tie čipsy zjedol alebo mi z nich aj nechá? Prečo sa vás pýtam takéto stupidné otázky? To len získavam čas pre tých drevorúbačov v amerických pralesoch, aby si aj oni trocha oddýchli. No, takže sme nastúpili do toho Punta a šli sme pretekať. Boli by ste prekvapení, ale my sme boli celý čas pred nimi. Pýtam sa Jana, že ako je to vôbec možné a on že mi zabudol povedať, že do toho Punta narval motor z Mustangu. No, ale sranda je, že škroby nechal zhrdzavené, takže nám v 150km/h v šmyku odletelo pravé zadné koleso. Nie žeby sa nám dačo stalo, len Jano nemal spätné zrkadlá, takže si nevšimol,*

Denis Áč, III.A

Dávid Paško, II.C

že nás naháňa 11 policajných áut. No dobre, bolo ich len 9, ale každé malo o jedného policajta navyše. Tak sme po tom šmyku leteli asi takých 5850 metrov. Vlastne to bolo iba 250 metrov, ale to by bolo pre tých počítajúcich Japončikov veľmi ľahké. Tak sme nakoniec skončili v cele. Nemali sme totiž zasvietené predné svetlá. Áno presne, ešte že sme tie bagety nezjedli. Tak sme ich nimi trošičku podplatili a oni nás pustili. Dokonca boli aj takí dobrí, že nám požičali aj škroby na rezervu, aby sme si opravili koleso. Dúfam, že sa nebudú hnevať, keď im ich už nevrátíme. Potom sme bez zbytočných vecí zamierili späť domov - na Slovensko. Tak, toto sa nám stalo za tie 4 dni v Taliansku. A len mimochodom, myslíte si, že sa Janova manželka bude hnevať, keď sme po ňu nezašli??! A veď čo si myslela?

Denis Áč, III.A

Dávid Paško, II.C